

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ЗОРЪТ ИМ Е САМО ДА СЕ
ИЗФУКАТ КОЛКО СА
ОБРАЗОВАНИ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

... и все приказват за
неразбираеми неща.

А. П.
Чехов

*Големи чешити са нашите докладчици!
Изразява се в сказката си с чужди думи, а когато
работниците го помолеха да ги обясни, излезе, че
и той не ги разбира!*

Рабкор Н. Чуфиркищ

Над хилядата души в залата се издигаше на три сажена пара. Пара се вдигаше и от докладчика. Той препускаше стремително с пощенска кола към края на международното положение.

— И тъй, скъпи другари, резюмирам! Интернационалният капитализъм е довел в края на краищата изобщо и като цяло своите страни до пълна прострация. Акулите на световния капитализъм мислят само как да изолират Съветската страна и да ѝ връхлетят с интервенция! Те използват всички възможности, като прибягват дори към дифамация, тоест съчиняват писма, написани уж от другаря Зиновиев! Това, другари, от гледна точка на пролетариата, е морално разложение на буржоазията и нейните паразити и камер–лакеи от Втория интернационал!

Ораторът изпи половин чаша вода и екна като тръба:

— Ще успеят ли те, другари? Абсолютно напротив! Те няма да успеят! Капиталистическата Вандея, обкръжена от всички страни от вълните на засега все още аморфния пролетариат, се задушават в собствените си противоречия и за капиталистите няма друг изход, освен да признаят Съветския съюз, акредитирайки при него свои полномощни посланици.

Ораторът тутакси се гмурна някъде надълбоко, сякаш пропадна. После от креслото изскочи главата му и предложи:

— Ако някой има въпроси, моля, задавайте ги.

В залата настъпи тишина. После някъде далеч, сред най-гъстата тълпа се размърда и щръкна главата на Чуфиркин.

— Вие ли имате, другарю? — обърна се мило към него от подиума напълно прегракналият оратор.

— Имам — отговори Чуфиркин и се подпря на облегалката на стола пред него. На лицето на Чуфиркин беше изписано отчаяние. — Ти ми изпи кръвчицата!

Залата охна и всички глави се обърнаха към смелчагата Чуфиркин.

— Седя и не разбирам, жив ли съм или вече съм умрял — обясни Чуфиркин. В залата настъпи гробна тишина.

— Прощавайте. Дали не ви разбрах, другарю — присви обидено устни ораторът и пребледня.

— В главата ми бълбукат мехури — сякаш съм под вода — обясни Чуфиркин.

— Не разбирам — развълнува се ораторът. Председателят се занадига от креслото.

— Вие, другарю, имате въпрос? Е?

— Имам — потвърди Чуфиркин, — обясни „резюмирам“.

— Тоест как тъй, другарю? Не разбирам какво да ви обясня?...

— Какво значи ми обясни!

— Извинете, ах, да... Не ви е съвсем ясно какво значи „резюмирам“?

— Изобщо не ми е ясно — извика изведнъж нечий измъчен глас от задните редици. — Вандея някаква си. Тя пък коя е?

Ораторът взе да става червен като рак.

— Ей сегичка. М-м-м... Та относно „резюмирам“. Това, да ви кажа, другарю, е чужда дума...

— То си й личи — отговори нечий женски глас отстрани.

— Какво значи? — повтори Чуфиркин.

— Ами вижте, ре-зю-зю-ми-рам... — замърмори ораторът. — Ами как да ви кажа, държа, например, реч. А това са, тъй да се каже, изводите. С една дума, нали разбирате?...

— Дяволи неуки! — каза злобно Чуфиркин.

Залата пак притихна.

— Кои са неуки? — попита объркан ораторът.

— Ние — отговори Чуфиркин, — не разбираме какво ни говорите.

— Той е с висше образование, висшето основно училище е завършил — каза нечий ехиден глас и председателят размаха звънеца. Някъде се засмяха.

— „Интервенцията“ ни обяснете — продължаваше упорито Чуфиркин.

— И „дифамацията“ — добави нечий остър пронизващ глас отгоре и отстрани.

— И кой е тоя камер–лакей? В каква камера?

— За Вандея ни разкажете.

Председателят бързо се изправи, размаха звънеца.

— Не всички наведнъж, другари, моля ви, един по един.

— „Акредитирам“ не ми е ясно!

— Та какво значи да акредитирам? — обърка се ораторът. — Ами то значи да ни пратят посланици...

— Че тъй го кажи! — забоботи ядосано някой от балкона.

— Давай за „интервенцията“! — обадиха се задните редове.

Някаква рошава учителска глава се надигна и надвивайки засилващата се глъчка, заяви:

— Освен това, имайте предвид, другарю оратор, че дума „да използвавам“ в руския език няма! Може да се каже — да използвам!

— Bravo! — откликна залата. — Зачука му го! Той даскала си го бива!

В залата избухна бунт.

— Говори, говори! Чак мозъкът ми завря! — крещеше страдалчески Чуфиркин. — Че то туй на нищо не прилича!

Ораторът се заозърта като подгонен вълк, погледна към председателя и изведнъж сякаш се провали вдън земя. Червен като рак, председателят разлюля силно звънчето и изкрещя:

— Тихо! Предлагаме десет минути почивка. Кой е за?

Залата отговори с бурен смях и се вдигна гора от ръце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.